

אברהם גרין

מאמן האתלטיקה אברהם גרין מסביר

מדוע מצטיינות דווקא האתלטיות

מכל ספורטאי ישראל

צה"ל מפריע לאימונים

מונים שיטתיים בגיל 18-19, לא ניתן לה- שיג בשום גיל אחר. אצל הבנות הבעיה יותר פשוטה. אפילו אם הן מתגייסות הן משרתות לרוב בת- נאים שהן יכולות להתאמן יום יום. צה"ל הוא לכן הגורם העיקרי לרמה הנמוכה של האתלטים בארץ.

מבלי להפחית מההישגים שהשיגו הבנות שלנו בבאנגוק צריך לציין שבארצות אסיה רמת הספורטאיות נמוכה מזו של הספור- טאים. לאור זאת היה לדעתי כדאי יותר לשלוח למשחקי אליפות אסיה יותר את- לטיות ויותר אתלטים ולוותר על משלוח קבוצת כדורסל, למשל. אפילו אם היינו מנצחים בכדורסל היה הדבר מביא לישראל רק מדליות זהב נוספת. הוצאות קבוצת הכדורסל בבאנגוק הסתכמו ב־70 אלף ל"י. לשלוח אתלט עולה רק 4000 ל"י. ניתן היה בקלות לשלוח עוד כארבעה אתלטים נוס- פים עם סיכויים טובים להשיג עוד מדליות.

לשנות את השיטה

כפי שאני רואה את המצב, הרי אם לא נשנה את השיטה הנהוגה כיום ב- אתלטיקה בארץ אין לנו סיכויים להתקד- מות. הדוגמה של שחמורוב וזוהי היא הוכחה הטובה לכך: הן היחידות כמעט שעסקו באימונים יום יום. כדי להגיע להי- שגים צריך להתאמן בכל יום ולא שלוש פעמים בשבוע, כפי שנהוג בארץ.

מתוך 6 מדליות הזהב בהן זכתה נבחרת ישראל במשחקי אליפות אסיה שנערכו ב- באנגוק, נפלו ארבע מדליות זהב בחלקן של שתי אתלטיות, אסתר שחמורוב וזנה שזיפי. לעומתן נכשלו כליל שאר האתלטים והשחיינים הישראלים שנכללו בנבחרת. מה הסיבה שדווקא נשות ישראל מצטיינות ב- מקצועות האתלטיקה ואילו הגברים מפגי- רים? על שאלה זו התבקש לענות ותיק מאמני האתלטיקה בישראל, אברהם גרין.

עוד לפני שהחלו המשחקים בבאנגוק, ציפיתי שדווקא האתלטיות שלנו יביאו תוצאות טובות. יחד עם עוד שלושה מאמ- נים עסקתי בהכנת האתלטים למשחקי אסיה וניתן היה לראות שהבנות עשויות לקצור הישגים. אין ספק שלאור זאת כדאי יותר להשקיע מאמץ בפיתוח האתלטיות בישראל מאשר בגברים.

הסיבה היא פשוטה, כאשר אתלט מוכשר מגיע לגיל גיוס ומתגייס לצה"ל הוא נגמר. הוא נעלם למשך שלוש שנים מוירת האיר- מונים ודוקא בגיל בו הוא יכול להעלות את הישגיו. כדורגלנים המשרתים בצה"ל משר- חרים כדי להתאמן בקבוצותיהם — את- לטיים לא. מתוך עשרה אתלטים טובים המ- יגיעים לגיל גיוס, רק אחד תוור אל המס- לול בתום שרותו הצבאי. אם ישקיע מא- מצים מפרכים הוא יגיע רק בקושי לתוצ- אות שלו מהתקופה שלפני הגיוס. על הת- קדמות קשה לדבר. מה שניתן להשיג באי-

תתפות בהוצאות מטעם התאחדות הספורט — שום דבר. ביום של התחרות אין לי כלום בראש, רק לטפל באסתר. אחרי התחרות, כשהיא זוכה, צריך לעשות מסיבה, ואז שוב איר- חים, שוב הוצאות — אבל שום השתתפות של ממש.

כשרונית

בכל

אסתר נודדה לנו לפני 18 וחצי שנים. זה היה בשכונת שפירא. אבא שלה סנדלר, ואני הייתי עובדת קשה כל הש- נים, וגם מגדלת את ארבעה הילדים שלנו. במשך השנים עברנו לקרית שלום, לדירה של שני חדרים.

אסתר — בכל היא כשרונית. בכל העני- פים של האתלטיקה הקלה, ריצה, קפיצה זריקת כדור ברזל — מה שלא יהיה ב- ספורט, אסתר כשרונית לזה.

חוץ מזה היא גם שחקנית בחסד. השתת- פה בכל ההצגות בבית הספר בתפקידים ראשיים. יש לה קול כל כך יפה, שאפילו שאין לנו כסף רציתי לשלוח אותה למורה לפיתוח הקול. אבל היא התחילה בספורט, אז עזבנו את זה.

המטרה:

„וינגייט“!

בגיל שש גילתה את עצמה לי. לא ביקשה שום משחקים, שום בובות. שום דבר לא מעניין אותה חוץ מספורט. לרכב

אסתר שחמורוב

על אופניים, לרוץ. היא לא היתה משתוללת, ולא דרשה כלום — חוץ ממכשירים וכלים של ספורט.

היא התחילה בריצות עוד בבית ספר שו- רים בשכונת שפירא. אבל אז עוד היתה קטנה ולא השתתפה בשום תחרות. אבל כשעברה לבית ספר דוד רמז בקרית שלום, בגיל 11, היא הדהימה את המורה שלה להתעמלות כשקפצה 4.75 מטר לרוחק. בכל תחרות ותחרות היתה זוכה, והתחילה לה- ביא את התעודות.

המחנך שלה בבית הספר, יהודה אלט- מן, אמר לי: „תשתדלי להכניס את הבת- שלך לוינגייט, שתגיע למשהו. היא ספור- טאית מבטן ומלידה.“

הבטחה

עם שחר

המורה שלי להתעמלות, דוד דקל, לא הפסיק להתפעל ממנה, וכל הזמן אמר לי שהיא כישרון גדול בספורט. יום אחד ניגשתי אליו ואמרתי: „אתה מדבר כל כך יפה שהיא מצליחה. אתה לוקח אותה לה- דגים בסני הילדים את כל תרגילי ההתעמ- לות. תעזור לי לקדם אותה במשהו. תשלח אותי איתה לאיזה מקום. לי אין זמן וכסף בשביל לקדם אותה — אולי אתה תוכל לעזור לי.“

הוא שלח אותה לחולון ללמוד בלט. לי קחתי אותה לשם, קניתי לה בעשרות לירות בגדי בלט ונעליים. אבל אחרי חודשיים הקבוצה שלה התפוררה, ונישארתי רק עם

פש כדי לעזור בבית. אבל אני החלטתי לעשות איתה משהו אחר.

ארבע שנים

של הישגים

בשנים שדמדה בתיכון, היתה כל הימים ממש מבלבלת. היא לא היתה

השחקנית

יודעת אם לעשות קודם שיעורים או ללכת להתאמן. כל שנה, מגיל 14 וחצי, שלחו אותה לחוץ לארץ שלוש ארבע פעמים ב- שנה. היא היתה חוזרת תמיד עם מדליות

בגדי הבלט — והילדה נשארה בלי כלום. כשאסתר גמרה עם העממי, רשמתי אותה לבית ספר לפקידות תיכוני מיקצועי. בחופש הגדול, היות ואני עובדת ועוד שלושה ילדים בבית, היתה אסתר עושה את כל עבודות הבית.

חשבתי לי: אני מנצלת את הבת שלי, שאלתי אותה: „אסתר, מה את רוצה לע- שות?“ היא לא ענתה. היא ידעה שהמצב

עוגת הניצחון

העוגה שהכינה אמה, עם טובה מבאנגוק כמנצחת. ליד אסתר ידית המשפחה, זויד. בבית קשה, בן אחד, עוזי, הגדול, היה ב- צבא, והקטנים אלי ויפית למדו בבית ספר. אבל אני ידעתי מה יש בלב שלה. היא ה- תה אז בת 14 ורצתה לצאת לעבוד בחו-

רצוי שניקה דוגמא מהיוונים. הם פתחו דף חדש באתלטיקה שלהם. 10 מאמנים במשכורת קבועה מאמנים את האתלטים יום מדי יום. הצבא משחרר כל אתלט בעל הי- שגים לאימונים. הם בנו איצטדיון את- לטיקה חדש שעלה להם 17 מיליון דולר. בימים גשומים מתאמנים האתלטים שלהם באולמות סגורים. אתלטיקה זה מקצוע וה- יוונים הבינו זאת. את התוצאות אפשר יהיה לראות בקרוב; לפי דברי המאמן הראשי שלהם יגיעו כ-5 אתלטים יוונים באליפות אירופה לגמר, רק בריצות למרחקים בינוניים. אם נתמודד כיום עם היוונים אז מתוך עשרה מקצועות אתלטיקה הם ינצחו ב-8. אם רוצים מדליות זהב צריך להשקיע כסף ומחשבה. המדליות אינן צומחות על העצים.

כמעט כולם זהב, חוץ מכמה ארד וכסף. עד היום, בלי התחרות האחרונה בבאנגוק, היא הביאה שישים מדליות, חמישים זהב, שמונה כסף, ושתיים ארד. אז באמת כבוד גדול היא הביאה למדינה. אבל בלימונים היא התחילה לפגור בגלל הספורט.

ניגשתי להפעול, בקשתי שיסדרו לה מו- רה פרטי כי לי אין תקציב למורים פר- טיים. הבטיחו לי והבטיחו לי — אבל היא כבר גמרה את התיכון, ועוד שום מורה לא הופיע בבית הזה.

ככה עברו ארבע שנים של אימונים וני- סיעות ועבודה קשה, ואסתר סיימה את ה- תיכון.

אני חליתי קשה, הייתי בטיפול, ולא ר- דעתי כמה זמן אני עוד אחזיק מעמד ב- עבודה. לפני כמה חודשים, כשאסתר סיימה את התיכון, הלכתי למאמן שלה, עמיצור שפירא, ואמרתי לו: „אני חולה, והנה אס- תר מסיימת את התיכון ועלינו לעשות משהו, תן לי תשובה אם אפשר לעשות משהו, או שהבת תלך לעבוד ותדאג לי- עתידה.“

סוף סוף

טוב

וא אמר שהוא יסדר שהיא תלך ל- וינגייט. אז ביקשתי ממנו שאם היא תלך לוינגייט, עליה להיות בפנימיה. מפני שהיא לא יכולה להמשיך לנסוע כל יום בגשם ובשמש עם הקיטבוק על הגב, בשני אוטובוסים, וגם ללמוד וגם להתאמן. הילדה תישבר.

עמיצור סידר שהיא תיכנס לוינגייט. אבל כשהגיע העניין לפנימיה הוא אמר: „זאת כבר שאלה. זה הרבה כסף ועליכם להשתתף בהוצאות.“

לא היתה לי ברירה והסכמתי. שילמתי למפרע 200 לירות, וחמתתי על שטרות של 200 לירות בכל חודש. זאת היתה הוצאה עצומה בשבילי. רצתי והלכתי גם אני וגם עמיצור, עד שסידרנו לה, החל מהחודש ה- בא, מילגה של 2,000 לירות בווינגייט.

מאז שהיא בווינגייט הילדה השתנתה. ה- תה רחוקה שלה השתפרה, היא מרוצה וממצאת יותר במגרש מאשר אצלנו בבית. אבל אין דבר. סוף סוף היא נמצאת ב- מקום ששם היה צריכה להיות.